

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Z., dnia 10 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Danuta Sawicz-Nowacka

Protokolant: st. sekr. sąd. Barbara Majewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2019 r. w Z.

sprawy z powództwa (...) / (...) S.A. z siedzibą w Ś.

przeciwko M. G. (1)

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę 201.000 zł tytułem zadośćuczynienia

1. **nakazuje pozwanemu M. G. (1) zaniechania działań naruszających dobra osobiste powodowej Spółki (...) / (...) S.A. z siedzibą w Ś. polegających na rozpowszechnianiu informacji, w jakiegokolwiek formie, o złożonym wniosku o upadłości powodowej spółki oraz o rzekomej niewydolności finansowej spółki i braku możliwości lub istnieniu przeszkód w realizacji przez powodową spółkę jej zobowiązań, w tym także informacji na temat sytuacji finansowej całej grupy kapitałowej, w skład której wchodzi strona powodowa;**

2. **nakazuje pozwanemu M. G. (1) złożenie oświadczenia i opublikowanie na jego koszt, w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia, przez 7 dni na stronie internetowej (...) w rozmiarze „Billboard 750 X100 px”, następującej treści: „M. G. (1), przeprasza (...) / (...) Sp. z o.o. w Ś. (obecnie (...) / (...) S.A.) za naruszenie jej dobra osobistego w ten sposób, że dopuścił się rozpowszechniania wprowadzających w błąd, nieprawdziwych informacji na temat jej sytuacji finansowej chcąc tym samym wywołać u odbiorców rozpowszechnianych informacji błędne przekonanie o złej kondycji finansowej (...) / (...) Sp. z o.o. Powyższe oświadczenie publikuje się w wyniku przegranego procesu sądowego. M. G. (1)”.**

3. **nakazuje pozwanemu M. G. (1) złożenie oświadczenia w drukowanym (papierowym) ogólnopolskim wydaniu dziennika „Rzeczpospolita”, w wydaniu poniedziałkowym lub piątkowym, na trzeciej stronie wkładki „Ekonomia & rynek”, w wymiarach nie mniejszych niż 81 mm x 121,6 mm (2 moduły x 3 moduły), w ramce, o treści:**

„M. G. (1), przeprasza (...) / (...) Sp. z o.o. w Ś. (obecnie (...) / (...) S.A.) za naruszenie jej dobra osobistego w ten sposób, że dopuścił się rozpowszechniania wprowadzających w błąd, nieprawdziwych informacji na temat jej sytuacji finansowej chcąc tym samym wywołać u odbiorców rozpowszechnianych informacji błędne przekonanie o złej kondycji finansowej (...) / (...) Sp. z o.o. Powyższe oświadczenie publikuje się w wyniku przegranego procesu sądowego. M. G. (1)”.

4. **zasądza od pozwanego M. G. (1) na rzecz powódki (...) / (...) S.A. z siedzibą w Ś. kwotę 10.000 zł (dziesięć tysięcy 00/100 złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.05.2016 r. do dnia zapłaty;**

5. *oddala powództwo w pozostałym zakresie;*

6. *zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.481 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.731 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.*

Sygn. akt I C 222/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) / (...) sp. z o.o. w Ś., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wystąpiła z powództwem przeciwko pozwanemu M. G. (2), w którym domagała się zasądzenia kwoty 201.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, zobowiązania pozwanego do zaniechania dalszych działań naruszających dobra osobiste strony powodowej, zobowiązania pozwanego do złożenia publicznego oświadczenia poprzez opublikowanie na jego koszt w terminie 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia na okres 7 dni na stronie internetowej (...) (o treści i w sposób szczegółowo określony w petitum pozwu) oraz w drukowanym (papierowym) ogólnopolskim wydaniu dziennika Rzeczpospolita, na trzeciej stronie wkładki (...) oświadczenie (o treści i w sposób szczegółowo określony w petitum pozwu) oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa podniosła, że pozwany naruszył w sposób istotny wizerunek szanowanego i finansowo stabilnego przedsiębiorstwa jakim jest strona powodowa poprzez całkowicie bezzasadne działania. Bezprawnymi działaniami pozwany i kierowana przez pozwanego spółka (...) sp. z o.o. L. dążą do zniszczenia dobrego imienia powódki, renomy, która została osiągnięta przełomowymi rozwiązaniami w dziedzinie pieców ciepłych. Spółka (...) sp. z o.o. oraz pozwany podejmowali działania godzące w renomę powódki, w nadziei, że wymuszą w ten sposób spełnienie ich bezzasadnych roszczeń kierowanych do powódki. Pozwany oraz Spółka (...) sp. z o.o. w L. nadużywając środków prawnych, mających na celu ochronę obrotu gospodarczego , doprowadzili do naruszenia dóbr osobistych strony powodowej poprzez złożenie, w złej wierze, wniosku o ogłoszenie upadłości (...) / (...) sp. z o.o. członka grupy (...) / (...) S.A. W wyniku powyższego doszło do opublikowania raportu bieżącego zawierającego informację o zgłoszonym przeciwko stronie powodowej wniosku o upadłość, wobec nieistniejących w chwili składania wniosku, i obecnie, braku podstaw prawnych i finansowych do złożenia takiego wniosku, oraz poprzez rozpowszechnianie przez pozwanego wiadomości wprowadzających w błąd o rzekomej złej sytuacji finansowej strony powodowej. Pozwany pomimo wezwań strony powodowej o zaprzestanie dalszych naruszeń kontynuuje swoje bezprawne działania, eskalując skutki.

Strona powodowa (...) / (...) S.A. w piśmie z dnia 3 lutego 2017 r. /K.-429-435/ zmodyfikowała żądanie w sposób określony w petitum pozwu, w związku z połączeniem się na podstawie art. 492§1 pkt 1 k.s.h. spółki (...) / (...) S.A. ze spółką zależną (...) / (...) sp. z o.o. poprzez przeniesienie na (...) / (...) S.A. w Ś. całego majątku (...) / (...) sp. z o.o. w Ś. w drodze sukcesji uniwersalnej.

Zarządzeniem z dnia 1 września 2016 r. Przewodniczący /K.-379/ na podstawie art. 207§2 k.p.c. zarządził zwrot odpowiedzi na pozew.

Pozwany w pismach procesowych wniósł o oddalenie powództwa i wniosku o zabezpieczenie powództwa.

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2016 r. / K.-406/ tutejszy Sąd udzielił zabezpieczenia roszczeniom strony powodowej zobowiązując pozwanego M. G. (1) do zaniechania rozpowszechniania: informacji w jakiegokolwiek formie o złożonym wniosku o upadłość powódki oraz toczących się pomiędzy stronami postępowaniach sądowych, informacji w jakiegokolwiek formie o rzekomym stanie niewydolności finansowej, tj. że powódka znajduje się w złej kondycji finansowej lub mogących wywołać u odbiorcy takiej informacji błędny wniosek o rzeczywistym stanie finansowym powódki, w tym w szczególności brak możliwości lub istnienie przeszkód w realizacji przez powódkę jej zobowiązań;

informacji na temat sytuacji finansowej grupy (...)/ (...) S.A., w skład której wchodzi powódka, w kontekście której to informacji można błędnie wnioskować o złym stanie finansowym powódki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2010 r. poprzednik prawny strony powodowej S./ (...) S.A. (...) S.A. zawarły ze spółką (...) sp. z o.o. w L., której Wiceprezesem Zarządu był pozwany M. G. (1) umowy nr (...) na zakup przez spółkę (...) sp. z o.o. od (...) S.A. stanowisk do badań wytrzymałości ogniowej (F1, F3, F5).

Od rozpoczęcia kontraktu między stroną powodowa a pozwanym M. G. (1) i spółką (...) sp. z o.o. istnieje spór, w tym spór sądowy.

(dowód: zeznania świadka J. T. K.-404-405; zeznania B. P. powodowej spółki K.-1028v-1030; zeznania pozwanego K.- (...) -1100)

W dniu 26 stycznia 2016 r. do Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. wpłynął wniosek spółki (...) sp. z o.o. w L. reprezentowanej przez pozwanego M. G. (1) działającego jako wiceprezes Zarządu, o ogłoszenie upadłości strony powodowej. Sprawa została według właściwości przekazana do Sadu Rejonowego w Zielonej Górze w marcu 2016 roku.

Ostatecznie z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych, wniosek zarządzeniem z dnia 29 sierpnia 2016 r. został zwrócony.

Informacja o złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości strony powodowej ukazała się m.in. na stronach internetowych dziennika Rzeczpospolita (...)

(dowody: wniosek o upadłość K.-1-13 akt SR w Zielonej Górze sygn. akt V GU 45/16 – dołączonych do akt sprawy; odpowiedź na wniosek o upadłość K. 284-300 akt SR w Zielonej Górze sygn. akt V GU 45/16 – dołączonych do akt sprawy; zarządzenie z 29.08.2016 r. o zwrocie wniosku K.-497 akt SR w Zielonej Górze sygn. akt V GU 45/16 – dołączonych do akt sprawy; wydruk ze strony internetowej (...) K.-62-63; zeznania B. P. powodowej spółki K.-1028v-1030; zeznania pozwanego K.- (...) -1100)

Pozwany M. G. (1) od lutego 2016 r. kierował korespondencją mailową do kontrahentów oraz dostawców, z którymi strona powodowa współpracowała w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Informację o kontrahentach i dostawcach pozwany uzyskał ze strony internetowej powodowej spółki, na której zamieszczała ona informacje o swoich kontraktach.

Pozwany w mailach rozsyłanych do kontrahentów powodowej spółki przekazywał wybiórcze informacje wskazując, że grupa S./W. ma stratę w wysokości 15.700.000 zł, co ma również przełożenie na kondycje finansową powodowej Spółki. Wskazywał też na złożony do sądu wniosek o ogłoszenie upadłości powodowej spółki, z uwagi na złą sytuację finansową, a gdy wniosek ten został zwrócony podnosił, że spółka nie wykonuje swoich zobowiązań oraz prowadzona jest wobec niej egzekucja. Ponadto pozwany wysyłał maile do Burmistrza Ś. oraz Rady Miasta Ś.. Pozwany kontaktował się również z Radą Nadzorcza powodowej spółki, prezesem AVIVy oraz z prezesem spółki matki.

W kwietniu/maju 2016 r. pozwany kontaktował się również z kilkoma dziennikarzami ze Ś. oraz Gazety (...) wysyłając maile z zapytaniem, czy są zainteresowani tym, że powodowa spółka nie płaci podwykonawcom. W tym celu przesłał również dziennikarce E. C. maila wraz ze skanem umowy między spółką (...) sp. z o.o. a spółką (...). Ponadto kilkakrotnie telefonował do niej ponagляjąc ją do opublikowania artykułu na ten temat.

(dowód: zeznania świadka J. T. K.-404-405; zeznania świadka E. C. K.-557v-558; zeznania świadka J. Z. K.-938-939v; częściowo zeznania pozwanego K.- (...) -1100)

Działania pozwanego M. G. (2) naraziły stronę powodowa na kłopoty i zmusiły do podjęcia działań kryzysowych polegających na zapewnieniu swoich kontrahentów o dobrej sytuacji finansowej spółki. Podjęte działania przez stronę

powodową wymagały dużego zaangażowania grupy 3-4 pracowników pod przewodnictwem Dyrektora Marketingu K. S.. Ponadto strona powodowa skorzystała również z dwóch zewnętrznych firm marketingowych. W każdym tygodniu powodowa spółka wypuszczała informacje prasową. Tworzone były specjalne pakiety informacyjne dla klientów, jak i dla pracowników. Z uwagi na działania pozwanego, K. S. codziennie monitorowała stronę internetową spółki. W tym celu został również zakupiony specjalny program komputerowy monitorujący aktywność internetową pozwanego. Nadto powodowa spółka musiała też współpracować z wywiadownią gospodarczą. W ramach wykazania stabilnej sytuacji spółki strona powodowa zaczęła także uczestniczyć w konkursach m.in. Diamenty F., Firma (...), czy G. (...), w których zresztą wygrała.

Poza marketingiem włożono wiele pracy w wykazanie, że informacje pozwanego nie są prawdziwe. W związku z tą sytuacją zaburzeniu uległy obowiązki pracownicze, gdyż pracownicy przez kilka dni zmuszeni byli skupić się na wyjaśnieniu zaistniałej sytuacji swoim kontrahentom. Osoby te rozmawiały telefonicznie z kontrahentami, wysyłały maile, dokumenty, a także kontaktowali się z nimi osobiście.

Przed zgłoszeniem wniosku o upadłość kontrahenci nigdy nie mieli wątpliwości co do kondycji finansowej powodowej spółki. Również po złożeniu wniosku część z nich nie miała co do tego żadnych wątpliwości. Jednakże większość kontrahentów strony powodowej m.in. firma (...) z T., P. V. & C., (...), koncern WoEst A., którego przedstawicielem jest T. A. oraz kontrahenci z Australii, C., Stanów Zjednoczonych i Niemiec byli zaniepokojeni kierowanymi przez pozwanego mailami z informacją o złej sytuacji finansowej strony powodowej i złożonego wniosku o upadłość wobec czego zwracali się do spółki w celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji.

Część z nich wymagała od powodowej spółki dokumentów potwierdzających jej sytuację finansową, w związku z czym powodowa spółka zwróciła się do instytucji ratingowej o sporządzenie specjalnego raportu w postaci raportu wskazującego na płynność finansową, dla części zaś wystarczającą była rozmowa wyjaśniająca.

Firma (...), z którą strona powodowa realizowała duży projekt w Rosji, rozważyła zawieszenie współpracy i wstrzymała na kilka dni dostawy, co skutkowało dezorganizacją pracy w powodowej spółce. Nie wykonanie zobowiązań w stosunku do kontrahenta z Rosji skutkowało odpowiedzialnością finansową powodowej spółki w wysokości 200.000 Euro.

Informacje pozwanego skutkowało wstrzymaniem zapłaty kolejnej transzy z umowy łączącej stronę powodową z kontrahentem z Australii, na około 3 tygodnie, zaś w lutym 2016 r. firma (...), która zajmowała się na zlecenie strony powodowej spedycją i transportem cofnęła stronie powodowej limit kredytowy, co skutkowało koniecznością regulowania wszystkich płatności na bieżąco. Wyjaśnienie tej sytuacji z firmą (...) trwało przez tydzień czasu. Kilka miesięcy natomiast zajęło powodowej spółce przekonanie kontrahenta z C. do zawarcia umowy, co wiązało się również z wyjazdami do C. i osobistymi spotkaniami. Przedstawiciele (...)/ (...) S.A. zmuszeni byli również do osobistych spotkań z kontrahentem w Niemczech.

Przekazane przez pozwanego informacje skutkowało również zerwaniem rozmów z firmą (...), z którą powodowa spółka negocjowała umowę leasingową na zakup samochodów marki P.. Mimo podjętych przez pracowników powodowej spółki starań w wyjaśnienie sytuacji, nie udało się zawrzeć umowy z (...).

Strona powodowa musiała również tłumaczyć się instytucjom, audytorom, bankom, w tym MBank i Bankowi (...), a także wyjaśnić podstawę swoich działań amerykańskiemu wydawcy będącym bardzo opiniotwórczym wydawnictwem. Ostatecznie wydawca amerykański nie zdecydował się na publikację informacji przekazanych przez pozwanego.

(dowód: wydruk maili strony powodowej do kontrahentów K.-80-107, 109-118, 282-287, 289-290, 444-447, 463, 498-500, 503-507, 514-531; wydruk maili pozwanego do kontrahentów strony powodowej K.-108 i 119-124 i 461-462, 501-502; raport (...)-125-167; lista certyfikatów posiadanych przez stronę powodową K.- (...); kserokopie dyplomów i nagród dla strony powodowej K.-182-195 i 925-936; raporty handlowe K.-205-241; wydruk maila pozwanego do redakcji świebodziń.tv K.-245; informacja prasowa K.-263; pismo pozwanego do członków Rady Nadzorczej (...)/ (...) S.A. K.-276; sprawozdanie z walnego zgromadzenia akcjonariuszy K.-277-278; raporty bieżące strony powodowej K.-279-281; wydruk maila pozwanego z 19.05.2016 r. K.-288; zeznania świadka J. T. K.-404-405; zeznania świadka

D. S. K.- 553v-554; zeznania świadka R. W. K.-554-554v; zeznania świadka A. S. K.-554v-555; zeznania świadka I. B. K.-555-555v; zeznania świadka K. K. K.-555v- (...); zeznania świadka P. W. K.-556-557; zeznania świadka J. C. K.-557; zeznania świadka M. W. K.-611-611v; zeznania świadka A. M. K.-636-636v; zeznania świadka J. W. K.-732-733; zeznania świadka A. K. K.-861-861v; zeznania świadka J. Z. K.-938-939v; zeznania świadka K. S. K.-939v-940; zeznania B. P. powodowej spółki K.-1028v-1030;

W związku z działalnością pozwanego strona powodowa, w konsekwencji zmuszona była również ograniczyć marketing, po to żeby nie ujawniać przed pozwanym osób i firm, do których zamierza dotrzeć. Utraciła przez to możliwość pokazywania referencji.

Przedtem spółka skupiała się na długofalowym marketingu, który był ukierunkowany na produkty, które dopiero miały wejść na rynek, aktualnie zaś marketing sprowadza się w głównej mierze do prostowania nieprawdziwych informacji zamieszczanych przez pozwanego w Internecie.

Informacje przekazywane przez pozwanego skutkowały często chęcią zmiany warunków handlowych przez dostawców strony powodowej. Wpłynęły również na pozycję negocjacyjną spółki, która schodziła z ceny w negocjacjach, a także musiała ustanawiać gwarancje bankowe przy zaliczkach.

(dowód: zeznania świadka J. Z. K.-938-939v; zeznania świadka K. S. K.-939v-940; zeznania B. P. powodowej spółki K.-1028v-1030)

Strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika pismem z dnia 17 marca 2016 r. zwróciła się do pozwanego M. G. (1) o zaprzestanie działań nieuczciwej konkurencji w postaci celowego rozpowszechniania nieprawdziwych informacji o stanie finansowym przedsiębiorstwa (...)/ (...) sp. z o.o. Kolejnym pismem z 25 marca 2016 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 3.000.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia na skutek działań pozwanego oraz wezwała go do zaprzestania działań zmierzających do wyrządzenia szkody stronie powodowej.

W odpowiedzi pozwany odmówił zapłaty wskazując, że żądanie zapłaty jest bezzasadne.

(dowody: wezwanie z 17.03.2016 r. K.-168; wezwanie do zapłaty z 25.03.2016 r. K.-170-171; wydruk maila pozwanego K.-172 i 173)

Pozwany M. G. (1) wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2017 r. wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie IV W 710/16 został uznany winnym wykroczenia z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji polegającego na tym, że w okresie co najmniej od 16 marca 2016 r. do 13 kwietnia 2016 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej rozpowszechniał wprowadzające w błąd wiadomości o rzekomo złej sytuacji finansowej S./ (...) sp. z o.o. w celu jej uszkodzenia, za co został skazany na karę grzywny w wysokości 5.000 zł.

Strona powodowa występowała w tej sprawie jako oskarżyciel posiłkowy.

(dowód: wniosek o ukaranie K.-449-452; wyrok SR Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 10.08.2017 r. wraz z uzasadnieniem K. 705-710; zeznania pozwanego K.- (...) -1100)

W związku z nieprzestrzeganiem przez pozwanego M. G. (1) postanowienia z dnia 30 listopada 2016 r. o zabezpieczeniu strona powodowa wszczęła postępowanie o egzekucję w trybie art. 1051 k.p.c. świadczenia zaniechania wynikającego z ww. postanowienia.

W toku tego postępowania, toczącego się przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie VIII Co 499/17, zostało wydane postanowienie z dnia 25 sierpnia 2017 r. nakazujące M. G. (1) zapłatę na rzecz wierzyciela S./ (...) S.A. kwoty 10.000 zł za dokonane w dniu 2 stycznia 2017 r. naruszenie obowiązku zaniechania wynikającego z ww. postanowienia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze. Jednocześnie Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie zagroził M. G. (1) nakazaniem zapłaty kwoty 10.000 zł za każde kolejne naruszenie obowiązku.

(dowód: postanowienie SR Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 25.08.2017 r. k. 693-704)

Pozwany M. G. (1) działając jako Wiceprezes spółki (...) sp. z o.o. w L. mailem z dnia 11 grudnia 2017 r. wezwał stronę powodową S./ (...) S.A. do zapłaty w terminie 3 dni kwoty 17.175.151,50 zł, zastrzegając jednocześnie, że w przypadku braku zapłaty dane strony powodowej zostaną przekazane do biura Krajowego Rejestru Długów Biura (...) S.A. we W..

W związku z tym wezwaniem strona powodowa, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, w piśmie z dnia 14 grudnia 2017 r. zwróciła się do Krajowego Rejestru Długów Biura (...) S.A. we W. z wnioskiem o niedokonywanie wpisu w Krajowym Rejestrze Długów, ewentualnie wstrzymanie tego wpisu lub zawieszenie do czasu wyjaśnienia sprawy przez Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IX Gospodarczy w sprawie IX GC 1162/15, wskazując, że spółce (...) sp. z o.o. nie przysługują jakiegokolwiek wierzytelności w stosunku do S./ (...) S.A.

W odpowiedzi Krajowy Rejestr Długów Biuro (...) S.A. poinformował stronę powodową, że (...) S.A. nie ma ani uprawnień, ani technicznych możliwości, żeby prewencyjnie zablokować klientowi możliwość dokonania wpisu, zanim on nastąpi. Jednocześnie zawiadomiono stronę pozwaną, że pismo zostało przekazane do spółki (...) sp. z o.o. wraz z pouczeniem o art. 15 ust. 3 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych.

(dowody: pismo strony powodowej z dnia 14.12.2017 r. k. 711-718, pismo (...) S.A. z dnia 19.02.2017 r. k. 719)

W rejestrze Krajowego Rejestru Długów widnieje wpis z wniosku spółki (...) sp. z o.o. w L. o istniejącym zobowiązaniu strony powodowej S./ (...) S.A. wynoszącego kwotę 1.310.000,00 zł z tytułu kary umownej. Jednocześnie w informacji znalazło się ostrzeżenie o zakwestionowaniu w całości istniejącego zobowiązania, podniesionego zarzutu przedawnienia oraz toczącym się w tej sprawie postępowaniu sądowym.

Powyższe zobowiązanie ma wynikać z zawartych przez poprzednika prawnego S./ (...) S.A. (...) S.A. umów nr (...) i wystawionej na ich podstawie noty obciążeniowej z dnia 23 stycznia 2013 r.

(dowody: informacja gospodarcza o niezapłaconym zobowiązaniu k. 720, nota obciążeniowa z dnia 23.01.2013 r. k. 755, aneks do umowy nr (...) k. 745-747, aneks do umowy nr (...) k. 748-751, umowa nr (...) k. 778-782, umowa nr (...) k. 783-788, faktury k. 794, potwierdzenie przelewu k. 795)

M. G. (1) na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 grudnia 2017 r., nabył od spółki (...) sp. z o.o. wierzytelność w wysokości 6.568,04 zł z tytułu kary umownej przysługującej spółce (...) sp. z o.o. w L. wobec S./ (...) S.A.

Następnie oświadczeniem z tego samego dnia tj. z 18 grudnia 2017 r., pozwany dokonał potrącenia wierzytelności przysługującej S./ (...) S.A. w wysokości 6.568,04 zł wynikającej z wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 10 sierpnia 2017 r. w sprawie IV W 710/16.

(dowód: oświadczenie o potrąceniu z dnia 18.12.2017 r. k. 721, umowa przelewu wierzytelności z dnia 18.12.2017 r. k. 722)

Przed Sądem Okręgowym w Lublinie IX Wydział Gospodarczy toczy się tożsame postępowanie z powództwa S./ (...) S.A. w Ś. o ochronę dóbr osobistych przeciwko spółce (...) sp. z o.o. w L., której Wiceprezesem jest M. G. (1).

(okoliczność bezsporna)

Strona powodowa funkcjonuje na rynku od 1991 r., na którym posiada silną pozycję. Jest m.in. liderem na rynku produkcji pieców do obróbki cieplnej. Produkuje łącznie ¼ pieców na świecie, które dostarcza do 70 krajów, współpracuje z wieloma dużymi i znanymi firmami na całym świecie jak. V., G. (...). Zatrudnia szeroką gamę inżynierów oraz współpracuje z uczelniami w Polsce oraz zagranicznymi.

Powodowa spółka osiągała dobre wyniki finansowe, i od kryzysu gospodarczego w latach 2008-2009, jej działalność przynosiła zyski powyżej budżetowe i powyżej konkurencji. W 2013 r. zyski powodowej spółki wyniosły 22.190.000,00 zł, w 2014 r. 25.084.000,00 zł oraz w 2015 r. 21.384.000,00 zł przy przychodach w wysokości około 200 – 300 milionów

Od lutego do kwietnia 2016 r. powodowa spółka zanotowała zmniejszenie zamówień.

(dowód: wydruk KRS strony powodowej K.-34-37 i 437-442; sprawozdania finansowe powodowej spółki K.-64-75; skonsolidowane sprawozdanie finansowe K.-75-79; sprawozdanie finansowe za rok 2015 K.-370-374; zeznania świadka J. Z. K.-938-939v; zeznania B. P. powodowej spółki K.-1028v-1030)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Strona powodowa (...) / (...) S.A. w Ś. domagała się zobowiązania pozwanego M. G. (1) do złożenia stosownego oświadczenia z przeprosinami oraz zasądzenia od pozwanego zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych strony powodowej, a tym samym materialnoprawną podstawę tak zgłoszonego żądania stanowiły przepisy art. 23 i art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 43 k.c. oraz art. 448 k.c.

Treść pozwu oraz pism procesowych powodowej spółki wskazywała, że upatrywała ona naruszenia jej dóbr osobistych w rozpowszechnianiu przez pozwanego niezgodnych z prawdą informacji o niewywiązywaniu się przez nią z zobowiązań, złej sytuacji finansowej powodowej spółki, złożonym wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, co naruszało jej dobre imię, ugruntowaną pozycję na rynku i renomę.

Przechodząc do merytorycznej analizy tak zgłoszonego żądania należy zauważyć, że zgodnie z art. 23 k.c., dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

W myśl zaś art. 43 k.c., przepisy o ochronie dóbr osobistych osób fizycznych stosuje się odpowiednio do osób prawnych. W świetle przytoczonej w art. 23 k.c. regulacji, która posługuje się sformułowaniem „w szczególności”, należy podnieść, że kodeks cywilny nie zawiera wyczerpującego katalogu dóbr osobistych, a jedynie wymienia przykładowe dobra podlegające ochronie. Nie budzi wątpliwości, że na podstawie art. 23 k.c., ochronie podlega dobre imię oraz analogicznie dobra sława (renoma) osoby prawnej. Przyjmuje się, że dobre imię osoby prawnej to dobre mniemanie innych osób o danym podmiocie prawa, w szczególności z uwagi na prowadzoną przez niego działalność. Naruszenie dobrego imienia (renomy, dobrej sławy) osoby prawnej polega na nieuzasadnionym przypisywaniu jej niewłaściwego postępowania w prowadzonej przez nią działalności, mogącego skutkować utratą zaufania potrzebnego do prawidłowego jej funkcjonowania zgodnie z zakresem jej zadań.

Natomiast w myśl art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić zatem należy, że w postępowaniu w sprawie o ochronę dóbr osobistych sąd powinien w pierwszym rzędzie ocenić, czy w świetle ustaleń faktycznych poczynionych na podstawie wyników postępowania dowodowego w powiązaniu z żądaniem pozwu, zdarzenie wskazane przez powoda spowodowało naruszenie wskazanego przez niego dobra osobistego, na czym to naruszenie polegało oraz jaki był jego skutek. W razie przesądzenia, że do naruszenia dobra osobistego doszło, na sądzie ciąży powinność oceny, czy naruszenie to było

bezprawne, przy czym ciężar wykazania braku bezprawności spoczywa na pozwanym w myśl domniemania płynącego z art. 24§1 k.c.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd po dokonaniu analizy zgłoszonych przez stronę powodową roszczeń oraz dowodów zgłoszonych na ich poparcie, doszedł do przekonania, że kierowane przez pozwanego wiadomości mailowe do kontrahentów i dostawców strony powodowej zawierały nieprawdziwe informacje dotyczące sytuacji finansowej powodowej spółki, a w konsekwencji takie działanie pozwanego naruszyło dobra osobiste powodki w postaci jej dobrego imienia/renomy. W ocenie Sądu nie powinno, budzić najmniejszych wątpliwości, iż dobre imię osoby prawnej naruszają wypowiedzi, które obiektywnie oceniając, przypisują osobie prawnej niewłaściwe postępowanie, mogące spowodować utratę do niej zaufania potrzebnego do prawidłowego jej funkcjonowania w zakresie swych zadań. Przy czym wystarczy jedynie zagrożenie naruszenia dobrego imienia. Przepis art. 24 k.c. dla przyznania ochrony oprawnej nie wymaga bowiem, aby taka utrata faktycznie nastąpiła. Podkreślić bowiem należy, że w przypadku osób prawnych, których głównym celem jest prowadzenie działalności gospodarczej, tak jak w przypadku strony powodowej, szczególnie ważnym elementem ich renomy jest wiarygodność finansowa, gdyż z reguły decyduje ona o faktycznej możliwości wchodzenia w stosunki gospodarcze z innymi podmiotami na rynku, zaś jej podważenie zwykle prowadzi do utraty kontrahentów lub żądania przez nich dodatkowych zabezpieczeń, co obniża rentowność działalności. Do naruszenia dobrego imienia osoby prawnej dochodzi w przypadku rozpowszechniania dyskredytujących ją informacji, a niewątpliwie takimi są dla przedsiębiorcy nieprawdziwe wiadomości o niewywiązywaniu się z zaciągniętych zobowiązań, złej sytuacji finansowej i grożącej spółce upadłości.

Niewątpliwie treść rozsyłanych przez pozwanego wiadomości o złej kondycji finansowej powodowej spółki, grożącej jej upadłości i niewywiązywaniu się ze swoich zobowiązań, były informacjami nieprawdziwymi, które nie miały żadnego odzwierciedlenia w rzeczywistości, a jednocześnie przypisywały stronie powodowej niewłaściwe postępowanie, mogące spowodować utratę do niej zaufania potrzebnego do prawidłowego jej funkcjonowania, na tak hermetycznym rynku na jakim działa powodowa spółka.

W konsekwencji uznać należy, że w odniesieniu do powodki będącej osobą prawną, niewątpliwie jej renomę, reputację narusza upowszechnienie przez pozwanego wiadomości o rzekomej złej sytuacji finansowej. W powszechnym odbiorze informacja taka stygmatyzuje przedsiębiorcę – w tym przypadku stronę powodową, dowodząc, że jest ona nierzetelnym partnerem gospodarczym, który nie wywiązuje się z zaciągniętych zobowiązań, a jednocześnie nie spłaca długów, co świadczy o postępowaniu wbrew zasadom uczciwości i lojalności względem wierzyciela.

W powyższych okolicznościach w ocenie Sądu strona powodowa wykazała ponad wszelką wątpliwość, że poprzez rozsyłanie przez pozwanego nieprawdziwych informacji, doszło do naruszenia jej renomy, marki – dobrego imienia jako osoby prawnej.

W tej sytuacji na pozwanym spoczywał ciężar wykazania, że jego działanie nie było bezprawne. W świetle jednak poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych poza sporem pozostaje bezprawność dokonanego przez pozwanego naruszenia dóbr osobistych powoda. Podniesione przez pozwanego zarzuty, w kontekście wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 10 sierpnia 2017 r. w sprawie IV W 710/16 z, nie mogły odnieść zamierzonego skutku. Pozwany został bowiem uznany winnym wykroczenia z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji polegającego na tym, że w okresie co najmniej od 16 marca 2016 r. do 13 kwietnia 2016 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej rozpowszechniał wprowadzające w błąd wiadomości o rzekomo złej sytuacji finansowej S./ (...) sp. z o.o. w celu jej szkodzenia.

Z całą pewnością nie polegają na prawdzie twierdzenia pozwanego, jakoby zwracał się on do kontrahentów strony powodowej w celu poszukiwania innych wierzycieli. Przeczy temu zarówno treść wysyłanych przez niego wiadomości, jak i zeznania słuchanych w niniejszej sprawie świadków. Chybione jest również stanowisko pozwanego jakoby korzystał on z wolności wyrażania swoich poglądów. Sąd podziela stanowisko strony powodowej w tej kwestii zawarte w piśmie procesowym z dnia 10 sierpnia 2016 r. /K.-365-369/, iż wolność do wyrażania swoich poglądów nie dotyczy rozpowszechniania nieprawdziwych informacji, naruszających dobra osobiste innych osób. Także niezasadne

jest twierdzenie pozwanego, jakoby zawarte w wiadomościach informacje o złej sytuacji finansowej powodowej spółki stanowiło dozwoloną opinię. Wypowiedź o „złej sytuacji finansowej” należy do sfery faktów, a tym samym istniała możliwość ustalenia jej prawdziwości lub nieprawdziwości (fałszu). Jak słusznie zauważa pełnomocnik strony powodowej w ww. piśmie procesowym informację tą można bowiem obiektywnie zweryfikować. Podanie wiadomości naruszającej dobre imię czy renomę osoby prawnej będzie zgodne z prawem, o ile wiadomość taka będzie przede wszystkim prawdziwa. Pozwany natomiast nie wykazał prawdziwości swoich zarzutów pod adresem strony powodowej. Jednocześnie w ocenie Sądu pozwany, na którym spoczywał ciężar dowodu wykazania braku bezprawności działania, nie sprostował temu ciężarowi.

Nadto prezentowane przez pozwanego stanowisko w toku niniejszego postępowania, opiera się na błędnym założeniu, jakoby dopuszczalność przyznania ochrony dóbr osobistych zależała od wystąpienia innego rodzaju szkód, niż samo naruszenie dóbr osobistych.

W tym miejscu zaś należy odnieść się do podnoszonej przez pozwanego okoliczności, jakoby nie ponosił on odpowiedzialności osobistej względem strony powodowej, gdyż działał on jako organ osoby prawnej. Podkreślić raz jeszcze należy, że ochrona dóbr osobistych zagwarantowana w art. 24 § 1 k.c. ma charakter ochrony bezwzględnej, a jej celem jest efektywne usunięcie skutków dokonanego naruszenia lub spowodowania powstania stanu zagrożenia.

W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym postępowanie osoby fizycznej, będącej organem osoby prawnej, naruszające cudze dobro osobiste, jest zawsze traktowane jako jej działanie, jeśli powstają wątpliwości co do możliwości przypisania tego postępowania osobie prawnej. Podzielając powyższe stanowisko przyjąć należy, że nie jest wyłączona odpowiedzialność osoby fizycznej, która naruszyła cudze dobra osobiste, pełniąc funkcję organu osoby prawnej i występując w tym charakterze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2013 r., III CSK 225/12). Analizując kwestię odpowiedzialności pozwanego stwierdzić należy, że większość maili wysłanych przez pozwanego była podpisana przez pozwanego działającego jako osoba fizyczna. Okoliczność zaś, że pozwany korzystał ze służbowej poczty elektronicznej nie zmienia tego faktu. Nawet jeśli przyjąć, że pozwany działał jako organ osoby prawnej, to w świetle powyższych rozważań, nie sposób wyłączyć jego odpowiedzialności.

Konsekwencją uznania, że w spornych wiadomościach doszło do bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powodowej spółki, było nakazanie pozwanemu zaniechania działań naruszających dobra osobiste spółki (...)/ (...) S.A. oraz nakazanie usunięcia skutków tego naruszenia poprzez przeproszenie strony powodowej w sposób szczegółowo określony w punkcie 2 i 3 wyroku.

Tym niemniej, w ocenie Sądu, treść oświadczenia, którego złożenia strona powodowa się domaga od pozwanego, jak i sposób jego publikacji zwłaszcza w Internecie nie mógł być uwzględniony w takim zakresie. Dokonana przez Sąd korekta przeprosin oraz przyjęta forma oświadczenia przepraszającego, spełni w rozpatrywanym przypadku zasadniczą rolę usuwającą skutki naruszenia, korygując w świadomości społecznej wprowadzające w błąd treści i jednocześnie zapewni stronie powodowej niezbędną satysfakcję. Treść przeprosin zawiera bowiem, akt ekspiacji pozwanego - przyznanie, że podał nieprawdę i przeprosiny, po drugie przekaz dla określonego grona osób, że użyte wobec strony powodowej stwierdzenia nie były prawdziwe, co już samo w sobie powinno dać odpowiednią satysfakcję stronie powodowej i oczyścić jej dobre imię. Sąd ponadto dostosował warunki techniczne tekstu przeprosin (format, ilość pikseli, rozmiar czcionki, etc.), jaki ma zostać opublikowany na stronie internetowej, zgodnie z warunkami zamieszczania na stronie (...) informacji i ogłoszeń, uznając jednocześnie, że zamieszczenie tekstu przeprosin na głównej stronie przez okres 7 dni jest adekwatne do formy i skali naruszenia, zaś przyjęta formuła zapewni dotarcie tekstu przeprosin do szerokiego kręgu czytelników.

Jednocześnie Sąd stanął na stanowisku, że celowe jest zamieszczenie przeprosin zarówno w prasie papierowej (w dzienniku "Rzeczpospolita"), jak i stronie internetowej wskazanego dziennika ((...) Wprawdzie do naruszenia dóbr osobistych strony powodowej doszło głównie za pośrednictwem wiadomości mailowych, to jednak Sąd miał na uwadze skalę tego naruszenia, a w szczególności to, że pozwany nie ograniczył się tylko do rynku krajowego, ale również objął swym działaniem zagranicznych kontrahentów strony powodowej. Z powyższych względów Sąd uznał, że żądanie

zamieszczenia przeprosin w prasie, w jednym z głównych dzienników o zasięgu ogólnopolskim mającym jednocześnie charakter opiniotwórczy, a przy tym mającym opinię rzetelnego jest adekwatne do formy naruszenia, a jednocześnie zapewni stronie powodowej najszerze i najbardziej satysfakcjonujące zadośćuczynienie moralne.

Sąd uznał również za celowe zasądzenie od pozwanego na podstawie art. 448 k.c. na rzecz strony powodowej zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 10.000 zł, w związku z tym, że poprzez działanie pozwanego doszło do naruszenia dóbr osobistych powodowej spółki.

W myśl art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Należy wskazać, iż w doktrynie przeważający jest pogląd, iż konieczną przesłanką przyznania zadośćuczynienia na podstawie tego przepisu jest wina sprawcy naruszenia dobra osobistego. Zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. jest jednak fakultatywne, co oznacza, iż zależy od oceny przez Sąd wszelkich okoliczności sprawy.

Z poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych wynika, że informacje o sytuacji finansowej strony powodowej były nieprawdziwe. Informacje te zaś dotarły nie tylko do krajowych kontrahentów powodowej spółki, lecz również do kontrahentów zagranicznych. Należy zwrócić ponadto uwagę na złożony charakter naruszenia. Zarzuty dotyczyły nie tylko złej sytuacji finansowej strony powodowej, ale uderzały także w istotę działania samej spółki, podważając jej uczciwość i lojalność względem kontrahentów. Zdaniem Sądu zwłaszcza ta sfera naruszenia była wyjątkowo dotkliwa i mogła wpłynąć na utratę zaufania w oczach partnerów gospodarczych strony powodowej. Podkreślić należy, że powodowa spółka prowadzi działalność gospodarczą na bardzo hermetycznym rynku, gdzie podmioty gospodarcze działające na nim znają się dobrze i wykorzystują potknięcia innych. Tym większe znaczenie ma zatem opinia i renoma, jaką cieszy się powodowa spółka, a jej dalszy byt i możliwość realizacji celów gospodarczych (szeroko rozumianych) uzależnione jest od posiadania nieskazitelnej renomy i zaufania kontrahentów.

Jednocześnie Sąd przy ocenie wysokości zadośćuczynienia wziął pod uwagę wysokie koszty związane z publikacją przeprosin w sposób i formie wskazanej w pozwie. Koszty te w świetle cennika zamieszczonego na stronach internetowych dziennika Rzeczpospolita wynoszą odpowiednio dla oświadczenia w wydaniu papierowym 21.000 zł i 52.800 zł dla oświadczenia na głównej stronie internetowej pod adresem (...)pl. (...) zatem sam koszt zamieszczenia powyższych przeprosin stanowi w ocenie Sądu skuteczną i satysfakcjonującą kompensację naruszonych przez pozwanego dóbr osobistych strony powodowej. Zasądzenie zaś dochodzonej przez stronę powodową kwoty tytułem zadośćuczynienia, w kontekście kosztów zamieszczenia przeprosin przybrałoby charakter szczególnej represji, a nie zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Ponadto wysokość zadośćuczynienia, w kontekście kosztów jakie pozwany będzie musiał ponieść w związku z zamieszczeniem przeprosin nie może stanowić nadmiernego obciążenia dla pozwanego. Rozważając powyższe kryteria Sąd uznał, że zadośćuczynienie w wysokości 10.000 zł jest adekwatne do stopnia naruszenia dóbr osobistych powoda, a jednocześnie nie stanowi nadmiernego obciążenia pozwanego.

Z powyższych przyczyn Sąd uwzględnił powództwo w zakresie zadośćuczynienia w części, co znalazło odzwierciedlenie w punkcie 4 wyroku, jednocześnie dalej idące powództwo należało oddalić, o czym Sąd orzekł w punkcie 5 wyroku.

Opisany powyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie składanych w toku postępowania dokumentów, których treść oraz autentyczność nie była przez strony kwestionowana. Okoliczności, jakie wynikały z treści dokumentów potwierdzały także zeznania przesłuchanych w sprawie świadków J. T., D. S., R. W., A. S., I. B., K. K., P. W., J. C., M. W., A. M., J. W., A. K., J. Z. i K. S. oraz przedstawiciela strony powodowej B. K.. Zeznania świadków, jak i przedstawiciela strony powodowej w ocenie Sądu były spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały, a nadto były one zbieżne z tym, co wynikało z dołączonych do sprawy dokumentów, dlatego Sąd dął im przymiot wiarygodności w pełnym zakresie. Jednocześnie Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, które chociażby w niewielkim stopniu mogły podważyć prawdziwość ww. świadków.

Odnosnie zeznań pozwanego, Sąd dał im wiarę jedynie w tym zakresie, w którym nie pozostawały one w sprzeczności z ustalonym przez Sąd na podstawie ww. dowodów stanem faktycznym. W pozostałym zakresie zeznania pozwanego były nielogiczne, niewiarygodne i zostały przygotowane wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania. Z tych zatem względów Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom pozwanego, w tej części, w której nie znajdowały one pokrycia w pozostałym materiale dowodowym.

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu językoznawstwa albowiem dowód ten był w ocenie Sądu zbędny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż Sąd samodzielnie może przeprowadzić analizę tekstu i nie wymaga to wiadomości specjalnych. Ponadto Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu analizy i wyceny przedsiębiorstwa, jako zbędny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Przeprowadzenie tego dowodu z uwagi na to, że strona powodowa ostatecznie nie domagała się odszkodowania, a jedynie zadośćuczynienia nie miał żadnego znaczenia w tej sprawie zwłaszcza, że o wysokości zadośćuczynienia decyduje Sąd, po szczegółowym zbadaniu wszystkich okoliczności sprawy, przy czym kryterium decydujące o wysokości należnego zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim rodzaj naruszonego dobra, rozmiar (zakres) doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy, intensywność naruszenia, stopień winy sprawcy, a także w pewnym zakresie sytuacja majątkowa zobowiązanego. Podkreślić przy tym należy, że przeprowadzenie powyższego dowodu skutkowałoby również nieuzasadnionym przedłużeniem postępowania i wysokimi kosztami postępowania.

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny finansów przedsiębiorstwa, z uwag na to, że okoliczności, na które dowód ten miał być przeprowadzony są obojętne z punktu widzenia przedmiotowego sporu. Z tych samych względów Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o przesłuchanie świadka A. W., jak również świadków wskazanych w odrzuconej odpowiedzi na pozew. Ponadto przeprowadzenie powyższych dowodów wnioskowanych przez pozwanego podobnie jak w przypadku opinii biegłego z zakresu analizy i wyceny przedsiębiorstwa skutkowałoby nieuzasadnionym przedłużeniem postępowania, a zwłaszcza przesłuchanie zagranicznych świadków w ramach pomocy prawnej. Ponadto w ocenie Sądu nie było celowym przeprowadzanie dowodu z przesłuchania ww. świadków wobec wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy na podstawie wcześniej przeprowadzonego postępowania dowodowego.

O kosztach postępowania w punkcie 6 wyroku Sąd orzekł na podstawie art.100 k.p.c. i zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej poniesione przez nią koszty procesu w wysokości 6.481 zł, w tym kwotę 4.731 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na koszty zastępstwa procesowego składa się wynagrodzenie za prowadzenie sprawy o ochronę dóbr osobistych 720zł, kwota 3.600zł tytułem wynagrodzenia za uwzględnione zadośćuczynienie w wysokości 20.000zł, opłaty kancelaryjne 51zł (3x17zł), wynagrodzenie za postępowanie klauzulowe i zażaleniowe 720zł i 240zł.

Pozostałe koszty postępowania to opłaty od powództwa o ochronę dóbr osobistych i zapłatę zadośćuczynienia (600zł plus 1.000zł) oraz opłata klauzulowa i od zażalenia (100zł plus 50zł), łącznie 6.481zł (4.731zł plus 1.750zł).